İşçi Bülteni
Özel Sayısı: 43

Anadolu Yakası
İşçi-Emekçi Bülteni

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Fiyatı 25 YKr * Mart 2006

Sosyal güven(sizlik) ve Genel Sağlık(sızlık) sigorta tasarısına karşı mücadeleyi yükseltelim!

Bülten'den...

Yeni bir sayımızla daha sizlere merhaba diyoruz. Öncelikle teknik sorunlardan kaynaklı yaşanan gecikme için tüm okurlarımızdan özür diliyoruz. Bu sayımızda gecikmiş olmasına rağmen bölge işçileri için güncelliğini koruyan 5 Şubat'ta gerçekleşen Pendik-Kartal-Maltepe İşçi Kurultayı değerlendirme ve haber yazılarına, kurultaya katılan işçilerin gözlemlerine yer vereceğiz. Ayrıca sağlık hakkımızı gaspeden GSS saldırısına, İran'a dönük planlanan saldırıya ve bölgemizde başlayan ve tüm bölge işçilerinin desteğini bekleyen Has Alüminyum işçilerinin direnişine yer vereceğiz.

Tüm okurlarımızın bültene katkısını ve desteğini beklediğimizi bir kez daha yineliyoruz.

Pendik-Kartal-Maltepe İşçi Kurultayı değerlendirmesi...

Aslolan kurultay çalışmasının yarattığı imkanları genel sınıf mücadelesi kanalına aktarabilmektir!

Pendik-Kartal-Maltepe İşçi Kurultayı 5 Şubat günü gerçekleşti. Yaklaşık 4 ayı aşkın bir süre hazırlık çalışmaları süren kurultay çalışması bizim için birçok deneyim ve dersin açığa çıktığı bir süreç oldu. Sonbahar başlarında Kurtköy Sanayi İşçileri çalışmasını yürüten sınırlı güçlerle yapılan piknikte kurultay tartışması yapılmış ve bir hazırlık komitesi oluşturulmuştu. 6 farklı fabrikada çalışan komite bileşenleri kurultay çalışmasını başlatmak için önüne bir dizi hedef koydu, planlama yaptı.

Kurultay Hazırlık Komitesi ve ilk çalışmaları

Kurultay çalışmasının örgütlü birimler üzerinden şekillenmesi, güçlü, etkin ve tabana dayalı bir nitelik kazanabilmesi için hayati bir önem taşıyordu. Çalışmanın başarısını güvence altına alacak yöntem birimlerin oluşturulması ve işlevsel hale getirilmesi idi. Bu nedenle Kurultay Hazırlık Komitesi'nin düzenli toplanması ve sistemli bir çalışma yürütmesi gerekliydi. Çalışmanın başladığı ilk birbuçuk ay Kurultay Hazırlık Komitesi bileşenleri düzenli toplantılarını yapmış olsa da, sınırlı sürede istenilen mesafeyi alamamış olmaktan dolayı kimi bileşenler tıkandı ve çalışmadan uzaklaştı. Bu sonucun ortaya çıkmasında kurultay mantığının ve işlevinin sözkonusu bileşenlerce yeterince kavranamamış olması temel bir rol oynadı.

Eldeki güç ve olanaklar bir kez daha gözden geçirildikten sonra, bölgede kurultayın tanıtımını yapan ve Kurultay Hazırlık Komitesi'ne desteğe çağrı yapan afişlerle, kurultayın mantığını ve hedeflerini anlatan bildiriler yaygın bir şekilde kullanıldı. Daha önce gidilmeyen fabrikalara kurultay bildirimiz ulaştırıldı. Daha yaygın bir işçi kitlesine seslenebilmek için yeni dağıtım alanları oluşturuldu. İlk seslenişler ve çağrılar sonucunda Kartal merkezli bir toplantı düzenlendi. Toplantıya katılım 30-40 civarındaydı ve yürütülen çalışma düşünüldüğünde, gelenlerin sayısı oldukça sınırlıydı. İki hafta sonrası için yeni bir toplantı tarihi kararlaştırıldı.

Kurultay ilanı ve bölge komiteleri

Yaptığımız ikinci toplantıda alınan karar gereği kurultay çalışması Kartal Meydanı'nda yapılan bir basın açıklamasıyla ilerici kamuoyuna duyuruldu. Sonraki süreçte çalışmalarda öncesini aşan bir yoğunlaşma yaşandı. O zamana kadar genelde yaygın bir sesleniş, ajitasyon-propagandayla sınırlı kalan kurultay hazırlık çalışması, yapılan müdahaleyle asıl yoğunlaşma alanlarına yüzünü dönmüş oldu. Sınırlı imkanların olduğu Kartal Bölgesi'nde bir komite oluşturuldu. Pendik ve

Maltepe komitelerine işlevsellik kazandırıldı. Çalışma belli hedeflere bağlandı, plan ve programı yapıldı. Böylece Pendik-Maltepe-Kartal bölgesinde her üç alanda da komiteler aracılığıyla faaliyet yürütmenin imkanları sağlanmış oldu.

Komiteler, nicelik zayıflığına rağmen, kendi alanlarında özgün çalışmalar yürüttüler. Pendik'te iş yasaları ve işçi hakları, Maltepe'de iş yasası ve iş güvencesi gündemli etkinlikler yapıldı. Kartal'da ise farklı fabrikalardan biraraya gelen işçilerle düzenlenen toplantılar gerçekleşti. Bu çalışmaların sonunda yapılan toplantıya 70 kişi katıldı. Bu kurultaydan önce yapılan son genel toplantı oldu. Bu aşamadan sonra çalışmanın yoğunlaştığı alan fabrikalar ve sanayi siteleri oldu. Kimi fabrikalarda ve sanayi sitelerinde hem kendi özgün sorunları, hem de kurultayın kendisinin tartışıldığı bir dizi toplantı yapıldı. Kimi işyerlerinde sistemli çalışmaya başlandı, kimi yerlerde ise potansiyel imkanlar açığa çıkarıldı. Kurultay vesilesiyle başlatılan bir örgütlenme faaliyeti bir fabrikada sonuca ulaştırıldı.

Kurultay tarihinin ertelenmesi ve son bir ay

Yılbaşından kısa bir zaman önce Kurultay Hazırlık Komitesi yaptığı toplantıda 22 Ocak tarihini kurultay günü olarak kararlaştırdı. Kurultayın yapılacağı salonda yaşanan sorundan kaynaklı kurultay 5 Şubat'a ertelendi. 22 Ocak'a kilitlenmiş bir çalışmanın sarkmasına ve motivasyonun dağılmasına neden olan bu erteleme, diğer yandan da propaganda-ajitasyon çalışması için ek bir zaman demekti. İki haftalık süre oldukça etkin ve yaygın bir faaliyete konu edildi. Pendik-Kartal-Maltepe'de bildiri ve afişlerimizin ulaşmadığı hedeflediğimiz sanayi alanı, ev ve kahvehane kalmadı. Geniş bir alana seslenmiş olmamıza rağmen tekrar tekrar aynı alanlara faaliyet taşındı.

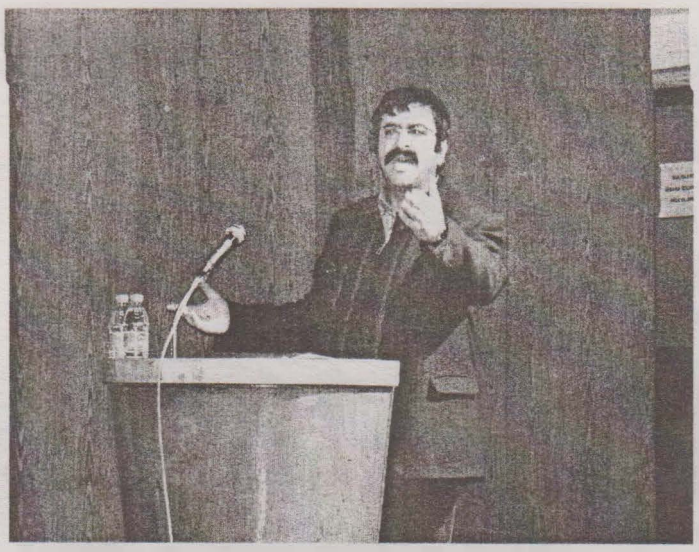
Kurultay günü

Nihayet 5 Şubat'ta Pendik Atatürk Kültür Merkezi'nde toplanan kurultayımız 250 civarında işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleşti. Kurultayda sınıf hareketinin güncel durumu ve Pendik-Kartal-Maltepe İşçi Kurultayı, sınıf mücadelesi ve örgütlenme araçları, sınıf mücadelesi ve hukuk mücadelesi arasındaki ilişki başlıklı tebliğler sunuldu. Sendikalar ve sınıf mücadelesi tebliği ise zaman darlığından kaynaklı sunulamadı.

İlk bölümü tebliğlerle tamamlanan kurultayın ikinci bölümü ise serbest kürsü biçiminde gerçekleşti. Yaklaşık 17 işçinin söz aldığı serbest kürsüde işyeri sorunları, taban örgütlülükleri ve sendikal bürokrasi ana tartışma konuları oldu. Adını yazdıran 11 kişiye ise gene zaman sıkışıklığı nedeniyle söz hakkı verilemedi.

Öncesi ve sonrasıyla kurultay çalışmasının deneyimleri

Başta ifade ettiğimiz gibi, iyi bir kurultay yapmanın temel güvencesi sistemli ve örgütlü bir

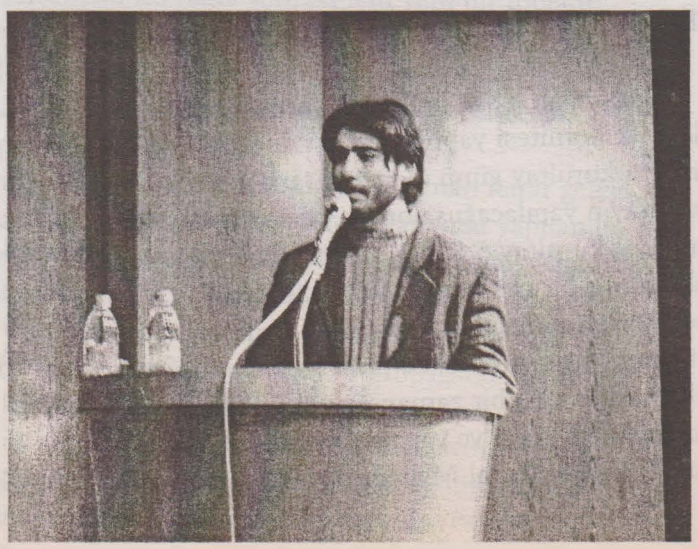

ön hazırlık çalışmasını başarılmasıydı. Örgütlü hazırlığın bir halkası fabrikalar ve sanayi alanlarına dayanan örgütlülüklerin yaratılması, öbürü ise bu temele dayanan etkin, inisiyatifli bir üst komitenin oluşturulması idi. Fabrikalar ve sanayi sitelerine dayanan örgütlülükler kurmakta bazı başarılar kazansak da esasta yetersiz kalındı. Başlangıç aşamasında hem nitelik hem de nicelik olarak iyi bir kurultay Hazırlık Komitesi kurulmuş olmasına karşın, komite çalışmasında istikrar sağlanamadı. Toplam süreçte komitelerimiz dalgalı bir grafik çizdi; başlangıçta güçlü, ortalarda zayıflamış, sonlarda ise yeniden toparlanmış bir seyir izledi. Eğer Kurultay Hazırlık Komitesi'nin politik olarak geliştirilmesine yönelik çabalar baştan daha sistemli ele alınabilseydi, hem nitelik hem de nicelik açısından daha güçlü bir kurultay tablosu çıkarmak işten bile değildi.

Kurultay ön çalışması esas olarak kurultayın kendisinin propaganda edildiği bir dönem olmayacaktı. Bu, bize göre kurultayı daraltmanın en kestirme yolu olurdu. Kurultay çalışmasının somut gündemlere dayanan bir mücadele çağrısı olması ve kendi gücünü bu gündemlere yapılan müdahalelerde bulması başarılı bir kurultay çalışmasının temel güvencesiydi. Bunun için bütün alanlarımızda gündelik gündemlere dayanan çalışma başlıkları belirlendi. Bazı alanlarda özgün çalışmalar başarıyla sergilendi ve belli bir sistematik kazandı.

Kurultay Hazırlık Komitesi'nin başından beri yaşadığı sorun alanı ise nicelik yetersizliği oldu. Çalışma yürütülen alanların geniş, yaygın ve dağınık bir yapıya sahip olduğu düşünülürse, sayısal anlamda ortaya çıkan tablo daha iyi anlaşılır. Buna gösterilen çaba, özveri ve harcanan emek takdire değerdir. Olumsuz hava koşulları, Ramazan ve Kurban Bayramı, yılbaşı tatili ve kardan kaynaklı işyerlerinin kapanması gibi sorunların çalışmayı kesintiye uğratmasına rağmen, küçümsenmeyecek bir çalışma örneği sergilenmiştir. Bölgede 12 emekçi semtine, 40'aşkın fabrikaya, (ki sabah dağıtımları düşünüldüğünde bu sayı yüzü bulmaktadır) iki kez 16 bini aşkın bildiriyle seslenilmiştir. Toplam sayısı 6 bin olan 6 farklı afiş kullanılmış, üç sayı üzerinden toplam 6 bin bülten ve ayrıca kurultay gününe çağrı amaçlı 1500 adet davetiye (elden) dağıtılmıştır.

Materyallerin yaygın kullanımı etkin bir kitle çalışmasıyla birleştirilebilmiştir. Dağıtımlar sırasında ajitasyon, bire bir diyaloglar, çalışmamızı daha da güçlendiren yöntemler olmuştur. Uzun zamandır her üç alanda da (Pendik-Kartal-Maltepe) bu denli kapsamlı ve sistemli bir çalışma kimse tarafından yürütülmemiştir. Her bildiri dağıtımında ya da kitle çalışmasında kurultaydan haberi olanlarla ve "biz de geleceğiz" diyenlerle sıkça karşılaştık. Çalışmamızın başından bu yana kurultay propagandasına sıkışmamaya özel bir önem gösterdik. Zira önemli olan kurultayın propagandası değil, sınıfın tabanında bir mücadele isteği ve eğiliminin açığa çıkarılabilmesiydi. Bu nedenle düşük ücreti, uzun çalışma saatlerini, sendikasız, sigortasız ve iş güvencesiz çalışmayı ve bunlara karşı mücadele yöntemlerini işlemeye

çalıştık. Bu yönüyle kazanılmış bir başarı ve alınmış bir mesafe vardır kurultayımız payına. Ama gündelik sorunlara karşı sınıfı eyleme çekme noktasında ciddi yetersizlikler sözkonusudur. Sınıf hareketinin mevcut koşulları bu yetersizliğin temel nedeni de olsa, biz çubuğu kendimize ve kendi yetersizliklerimize büküyoruz, bükmeliyiz.

Nispeten iyi bir katılımın gerçekleşmesinin üç temel nedeni vardır. Bunlardan biri bazı fabrikalarda sözkonusu fabrikanın gündeminin iyi işlenmesi ve bu gündemlerin kurultayla başarılı bir biçimde birleştirilebilmesidir. Örneğin aynı alanda bulunan üç fabrikadan toplam 50 kişi kurultaya taşınmıştır. Bu durum kurultay çalmamızın en olumlu örneğidir. Diğeri yürütülen propaganda-ajitasyon faaliyetinin kapsamı ve gücüdür. Yüzyüze gerçekleşen yaygın ve çeşitli materyal dağıtımı ve bölgenin her alanına ulaştırılan çağrılar... Üçüncü neden ise, bölgede yıllardır yürütülen çalışmanın sağladığı politik etkidir. Propagandanın etkisi ile gelen işçilere bakıldığında, bunların yıllardır kesintisiz propaganda faaliyeti yürütülen fabrikalardan geldiği görünmektedir.

Son birkaç haftada yoğunlaşan yaygın çalışma beraberinde bazı sorunları da getirdi. İyi bir ön hazırlık yapılmış olmasına karşın, kurultay günü belli zayıflıklar yaşadık. Yaşanan sorun kendini kurultayın politik hazırlığı çerçevesinde önden planlanan hazırlığın gerisine düşülmesi olarak gösterdi. Bu sorunun asıl nedeni ise kurultayın politik yönünü güçlendirecek bir dizi insanın haftalardır pratik açıdan oldukça yoğun bir çalışmanın içinde olmalarıydı. 15'i aşkın Kurultay Hazırlık Komitesi toplantısı, onu katbekat aşan özgün alan toplantıları göz önüne alındığında, kurultayın politik muhtevasının çok daha güçlü olması beklenirdi. Özellikle Kurultay Hazırlık Komiteleri'nden planlanan bazı konuşmaların zaman yetersizliği yüzünden yapılamaması bu sonuçta etkili oldu.

Çalışmamızı güçlendiren, kavranmasını ve hedeflerinin bilinmesini kolaylaştıran başka bir araç da *"Anadolu Yakası İşçi Bülteni"* olmuştur. Her ay düzenli çıkarılan bültenin yaygın dağıtımı gerçekleştirilmiş, bültenimizin işlevi ve niteliği kimi işyeri temsilcileri tarafından kurultay günü övgüye konu edilebilmiştir.

Sonuç yerine

4 ayı aşkın kurultay çalışması, paha biçilmez bir deneyim kazandırmış, yanısıra oldukça önemli olanakların açığa çıkmasını sağlamıştır. Asıl olan kurultay çalışmasının yarattığı imkanları genel sınıf mücadelesi kanalına aktarabilmektir. Önümüzdeki dönem bu temel halkaya yüklenmek birincil hedefimiz durumdadır.

Pendik-Kartal-Maltepe Kurultay Hazırlık Komiteleri

Pendik-Kartal-Maltepe İşçi Kurultayı 250 işçi ve emekçinin katılımıyla gerçekleşti...

Kurultay işçi sınıfının tıkanan mücadele kanallarının açılmasında önemli bir adım ve aşama olacaktır!

Pendik-Kartal-Maltepe İşçi Kurultayı 5 Şubat günü Pendik Atatürk Kültür Merkezi'nde toplandı. Kurultay işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde şehit düşenler için yapılan saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun arkasından Kurultay Hazırlık Komitesi adına açılış konuşması yapıldı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu tarafından hazırlanan sinevizyon gösterimi sunuldu. İlgi ile izlenen sinevizyonun ardından divan programı okudu ve Kurultay Hazırlık Komiteleri'nin hazırladığı tebliğlerin sunumuna geçildi. "Sınıf Hareketi ve Kurultayımız" başlıklı ana tebliğ, Maltepe Hazırlık Komitesi tarafından sunuldu. İkinci tebliğ "Taban Örgütlenmeleri" ana başlığını taşıyordu. Üçüncü tebliğ kurultay çalışmalarına destek veren avukat Seyit Nusret Öztürk tarafından "Sınıf mücadelesi ve Hukuk Mücadelesi" başlığı altında sunuldu. Sürenin yetersizliği ve öteki tebliğlerin uzun olmasından kaynaklı olarak "Sendikalar ve Sendikal Örgütlenme" konulu tebliğ sunulamadı.

İkinci bölümde katılımcı işçi konuşmaları yeraldı. İlk sözü İstanbul Büyükşehir Belediyesi işyeri temsilcilerinden Temel Öner aldı. Sınıf mücadelesinin dibe vurduğu ve sendikaların hiçbir şey yapmadığı bugünkü koşullarda bu kadar işçiyi biraraya toplamanın başarı olduğunu söyleyen Öner, bu çalışmaların büyüp gelişmesi için her türlü desteği vereceğini söyledi. Onu genç bir İnka işçisi izledi. İşyeri sorunlarını anlatan kısa konuşmasına mücadele çağrısıyla bitiren işçinin arkasından Sanel Eletronik'ten bir kadın işçi işyerlerinden yaşanılan sorunları anlattıktan sonra, Kurultay çalışmasının kendisine kazandırdıkları üzerinde durdu. Ardından deneyimli bir petro-kimya işçisi izledi. Konuşmasına bir şiirle başlayan petro-kimya işçisi arkadaş, sendikal hareketin mevcut tablosunu eleştirdi. Onu takip eden bir metal işçisi ise sınıfı ve siyaset arasındaki uzaklığın bugünkü tabloda önemli bir rolü olduğunu söyleyerek, işçileri kendi partilerinin çatısı altında mücadele etmeye çağırdı.

Daha sonra Adel Kalemcilik'ten gelen bir kadın işçi, işyerinde karşı karşıya kalınan sorunları anlattı. Alkom fabrikasından bir metal işçisi ise yaptığı konuşmada sendikaların içinde bulunduğu durumla ilgili bir konuşma yaptı.

Bu konuşmaları Gaziosmanpaşa İşçi Kurultayı temsilcisinin kürsüye çıkması izledi. Genel İş Sendikası üyesi belediye işçisi Turan Koca ise özellikle sinevizyondan etkilendiğini, tebliğ sunumlarında dillendirilen önerileri de anlamlı bulduğunu söyledi. Koca'yı Alkom işyeri baştemsilcisi Yılmaz Kürekçi'nin konuşması izledi. Kürekçi, platform çalışmasının önemini vurguladıktan sonra, Kurultay'ın 1 Mayıs ve 8 Mart gibi işçi sınıfı hareketine ait günlerin sınıfsal anlamına uygun olarak kutlanması için çaba göstermesi gerektiğini ifade etti.

Ardından yerel işçi platformları deneyimini anlatması için İzmir Çiğli İşçi Platformu'ndan genç bir işçi Çiğli'de düzenlenen iki işçi kurultayını, çıkardıkları sonuçlarıyla birlikte sundu. Genç bir metal işçisi ise bunu takip eden konuşmasında işçi sınıfının en büyük sorununun birlik ve dayanışma eksikliği olduğunu vurguladıktan sonra, kendi işyerinden örnekler verdi. Ardından 2001 yılında kurulan Anadolu Yakası İşçi Platformu Girişimi deneyimini anlatan bir konuşma izledi.

Platform tartışmaları açısından açıklayıcı bu konuşmayı, Topkapı-Güneşli-Yenibosna-Küçükçekmece İşçi Kurultayı temsilcisi olarak kurultayımıza katılan bir metal işçisinin kürsüye çıkması izledi. Tersane İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi adına yapılan konuşmanın arkasından söz alan bir Teknopark işçisi ise çalışmaların desteklenmesi gerektiğini söyledi.

Kurultay Hazırlık Komitesi adına yapılan ve 19 Şubat'ta yapılacak kurultay değerlendirme toplantısına çağrı yapan konuşma ile son buldu.

Pendik-Kartal-Maltepe İşçi Kurultayı Sonuç Bildirgesi

Zor bir dönemden geçmekteyiz. Sermaye yeni yasa tasarıları ve fiili uygulamalarla saldırmaktadır. İşçi sınıfının 150 yıllık kazanımları birbiri ardına gaspedilmektedir. Öz örgütlülüğümüz olan sendikalar tabandan uzaklaşmış, gelinen yerde sermayenin hizmetindeki sendika bürokratları tarafından işgal edilmiş bir durumdadır. Kendine ve sınıf kardeşlerine güvensizlik, ümitsizlik, bilinçsizlik, yozlaşma altetmemiz gereken iç düşmanlarımızdır. Bugün yapılması gereken yeni bir sınıf hareketinin ilmik ilmik örülmesidir. Bugün için bunun yolu bölgesel planda eylem programlarının oluşturulması, bu eylem programlarını hayata geçirecek örgütlenmelerin yaratılması ve böylelikle tıkanmış mücadele kanallarının açılmasından geçmektedir. Bu durumu tespit eden kurultayımız aşağıdaki kararları almıştır.

- Mümkün olan bütün fabrikalarda işyeri komitelerinin kurulması,
- Bizzat işçilerin söz, karar, inisiyatif sahibi olduğu bölge işçi platformunun oluşturulması,
- Bunlarla bağlantılı olarak Pendik-Kartal-Maltepe bölgesinde "taban örgütlenmelerini kuralım, sendikalarda örgütlenelim!" başlıklı bir kampanya örgütlenerek sendikal örgütlenmenin büyütülmesi,
- Sendikal bürokrasiye karşı mücadele edilmesi, bunun için bir sınıf sendikacılığı programının oluşturulması sendikalı işyerlerinde taban örgütlülüklerinin yaygınlaştırılması için mücadele edilmesi,
- Bölge işçileri arasında sınıf dayanışmasının yükseltilmesi için etkinlikler gerçekleştirilmesi ve bölgede yaşanan işçi direnişleriyle aktif dayanışmanın örülmesi,
- Sanayi bölgelerinde işçilerin birlik ve dayanışmasını geliştirecek, onlara kültürel, sosyal ve hukuksal destek için **işçi derneklerinin** açılması,
- Düzenin yoz kültürüne karşı işçi sınıfının alternatif kültürünün üretileceği **işçi kültür kurumlarının** açılması için çaba gösterilmesi,
- 6 bölgede gerçekleşen yerel işçi kurultaylarının **İstanbul İşçi Kurultayı** çatısı altında birleştirilmesi, bu kurultayın örgütleyicisi olunması,
- Sigortasız ve iş güvencesiz çalışmaya karşı mücadele edilmesi,
- Özelleştirmeler, genel sağlık sigortası, sağlık hakkının gaspı, kıdem tazminatının ortadan kaldırılması, emeklilik yaşının yükseltilmesi gibi işçi sınıfının 150 yıllık kazanımlarını gaspeden yasa ve saldırılara karşı mücadele edilmesi,
- 8 Mart, 1 Mayıs, 15-16 Haziran gibi işçi sınıfı mücadele tarihinin önemli günlerinin eylem ve etkinliklere konu edilmesi,
- İşçi eğitim gruplarının oluşturulması, sendikalarda işçi derneklerinde ve benzeri kurumlarda panel, seminer gibi eğitici etkinliklerin örgütlenmesi,
- Bölgede çıkan bültenin içeriğinin güçlendirilmesi daha etkin ve yaygın kullanımının sağlanması,
- Ortadoğu'yu kana bulayan Irak'tan sonra şimdi de İran'a saldırma planları yapan ABD emperyalizmi karşısında "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarıyla Ortadoğu halklarının yanında olunması, işçi sınıfı içinde anti-emperyalist bilincin geliştirilip büyütülmesi için mücadele verilmesi.

Mezara havale edilen emeklilik,

pazarda satılan sağlık hakkımızdır...

Bu düzen mezarımızı kazıyor!

Bizler çalışmak için mi yaşıyoruz, yoksa yaşamak için mi çalışıyoruz? Artık öyle bir hale geldik ki, fabrika ve atölyelerde geçirdiğimiz 15-16 saatlik zamanın ardından, ancak ertesi gün sömürülmeye devam etmek için güç toplayacak kadar zaman kalıyor bize. Demek ki, çalışmak için yaşıyor duruma geldik. Tüm yaşamımız adeta buna göre programlı. Sabahın kör karanlığında kalkmak, işe gitmek, makine çarkları tüm gücümüzü emdikten sonra eve gidip güç toplamak... Ertesi gün yine öyle, sonraki gün de. Patronların bitmek bilmeyen kâr hırsı yüzünden yirmi yaşına geldiğimizde, kırk gösteriyor suretimiz. Tüm bunlara rağmen sigortasız, sendikasız ve sefalet ücretine çalıştırılan yine biz. "İş kazası" adı altında ellerimiz ayaklarımız biçilirken suçlanan, hastalandığımızda günlük yevmiyesi kesilen ve kaderiyle başbaşa bırakılan da yine bizler oluyoruz. Ve biz susmaya devam edersek bizleri daha neler bekliyor, biliyor muyuz?

Çoğunuz duymuşsunuzdur, biz işçi-emekçilerin emeği, alınteri üzerinden kurulan SSK ve diğer sağlık kuruluşlarını tamamen tekellerin ellerine teslim edecek olan "Sosyal Güvenlik Reformu" adındaki yasalar meclisten geçmek üzere. AKP hükümeti İMF'den aldığı emirler doğrultusunda uzun dönemdir kamudaki sağlık hizmetlerini çökertme operasyonu yürütüyordu. Bu uşak ruhlular ağızlarını her açtığında sağlık, eğitim ve ulaşım gibi sektörlerde iyi hizmet verilmediğinden şikayet ediyor, SSK'nın bir "kambur", bir "kara delik" olduğunu yineleyip duruyorlardı. Sonunda SSK ve diğer tüm sağlık kurumlarını da 19 Şubat 2005 günü Sağlık Bakanlığı'na devrettiler. Peki daha sonra kara delik kapandı mı? Kuyruklar bitti mi? Herkes ilacını alabilir, derdine derman bulabilir mi oldu?

56 yıl boyunca iyi-kötü herşeye rağmen kendi sağlık hizmetlerini üreten SSK, bir anda çökertildi. Hastaneler hizmet bakımından iflas etmiş durumda. Herkes özel hastanelerden ücretsiz tedavi görecek denildi, şimdi herkes **"özel hastane farkı"** adı altında kaz gibi yolunuyor. Çoğu hasta ilaç alamadan evine dönmek zorunda kalıyor. Aşılama hizmetleri azaldı, kızamık, verem yeniden hortladı. Sinir sistemi hastalıklarında artış var. Bir bakıyoruz, hastanelerde bebekler peşpeşe ölüyor! Bir bakıyoruz, ölümcül hastalığa yakalanan yoksul hastalar hastane borçları olduğu için ölüme terkediliyor. SSK hastaneleri, devir işleminden sonra 7 milyar 411.7 milyon YTL zarar ederken, bu zararın 2006'da 12 milyar 508.8 milyon YTL'ye ulaşacağı söyleniyor.

Demek ki bu sistemde herşey yalan üzerine kurulu. Alakası bile olmayan adamlar MR, röntgen, tomografi merkezi ya da sağlık kabini kuruyor. Her adım başı bu merkezlerden geçilmiyor. Peki biz işçi-emekçilerin sağlık, ilaç ve tedavi ihtiyacı karşılanıyor mu?

"Parası olmayan ölsün!" devri başlıyor

Peki yeni sistem nasıl işleyecek? Çoğu işçi kardeşimiz bu yasaların ne getirip götüreceğinin farkında bile değil. Yeni sistemde sağlık hizmetleri tamamen piyasanın vahşi koşullarına terkedilecek. Parası olan parası kadar sağlık hizmeti alabilecek. Aylık geliri 127 YTL'den fazla olan herkesten 64 ile 431 YTL arasında sağlık vergisi alınacak. Bu vergiyi ödeyemeyen ya da prim borcu olan sağlık hizmeti alamayacak. Sağlık; (yiyecek, giyecek gibi) fiyatı piyasa tarafından belirlenen bir hizmet türü olacak. Yani nasıl ki paramız olmadığı zaman yiyecek, giyecek alamıyorsak, elektrik, su, telefon faturalarını yatıramadığımız zaman gelip kesiyorlarsa, paramız olmadığı zaman da ilaç alamayacağız, tedavi olamayacağız!

Ne var ki, sağlık diğer hizmet sektörleri gibi gereksinim duyulduğunda talebi olan bir sektör değil. Kişinin yaşamını devam ettirmesi ve sağlıklı olması buna bağlı olduğundan, tüm insanlığın sürekli ihtiyaç duyduğu bir hizmet üretmektedir. Uluslararası ve yerli tekellerin iştahını kabartan da budur.

Emeklilik mezara havale ediliyor

Emeklilik yaşı 68'e, prim gün sayısı ise 9 bine çıkarılacak. Dünyanın hiçbir yerinde emeklilik yaşı bu kadar yüksek olan bir ülke bulunmuyor. Eğer tasarı yasalaşırsa emekli maaşları otomatikman %23 ile %33 arasında düşürülecek. Ayrıca yılda 120 gün çalışma imkanı bulan geçici işçilerin tam aylığı hak edebilmeleri için her yıl iş bulabilmek şartı ile **75 yıl**; yılda 90 gün çalışabilenlerin ise **100 yıl** çalışması gerekecek!

Bunlar gözümüzün içine baka baka bizi enayi yerine koyuyorlar. Bugün, Türkiye'de resmi işsizlik rakamları %19'u aşıyor. İş bulmak artık aslanın ağzını da deldi, midesinin dibine düştü. Zar zor iş bulabilenlerimizin ise sigorta primlerini patronlar ya eksik yatırıyor, ya da sigorta yapmıyor. Türkiye'de emekli maaşı alırken ölenlerin yaş ortalaması da 65'tir. Demek ki emeklilik artık mezara havale edilecek!

Biçilen parmaklarımız, kopan kollarımız yanımıza kâr (mı) kalacak!

Bu yasa ile birlikte bizi çok vuracak olan maddelerden biri de, (belki çoğumuz sendikasız-sigortasız çalıştığımız için en önemlisi) iş kazaları ve meslek hastalığı ile ilgili olanı. Yeni düzenlemelerde **(iş kazası)** olması durumunda patronun ilgili müfettişlere bildirme zorunluluğu kaldırılıyor. Ayrıca **malullük** aylığını elde etmek neredeyse imkansız hale getiriliyor. Çünkü kişinin malul aylığı alabilmesi için 3600 gün veya en az 10 yıldan beri sigortalı bulunup bu sürenin her yılı için 180 gün prim ödemiş olması şartı aranacak. Kişinin **malul** olduğunun kabul edilmesi için, iş gücünün %60'ını kaybetmiş olması istenecek?

Bu rezillerin vicdanları cüzdanlarından ibaret. Yani diyorlar ki; elini bacağını makineye kaptırırsan, ya da asit, tiner ve kötü çalışma koşullarından dolayı iç organların iflas ederse, yüzde %60 işgücü kaybının altında ise bana gelme! Bugün bir elinin 5 parmağını pres makinesine kaptıran bir işçiye en fazla %20 iş gücü kaybı veriliyor. Patronların doymak bilmeyen kâr hırsı yüzünden her an bir işçi kardeşimiz ya bir tarafını makineye kaptırıyor, ya da anında ölüyor. Buralara alınacak önlemleri masraf olarak gören patronlara hiçbir hükümet yetkilisi kalkıpta bir şey demiyor. Yani bir kez daha patronlar ödüllendirilmiş oluyor. Emeklilik, iş kazası, meslek hastalığı ve sağlık primleri işçinin ücretinden peşin olarak kesilirken, iş kazası yada meslek hastalığı geçiren işçi kaderiyle başbaşa bırakılacak.

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

Diyorlar ki; **"emeklilik yaş artışı sizi ilgilendirmiyor, 2035'ten sonra yürürlüğe girecek, 2075'te tamamlanacak"!** Peki 30, 50 ya da 80 yıl sonra bu topraklarda yaşayacak olan bizim çocuklarımız değil mi? Bugün için ilk etapta bize dokunmasa da 10 yıl sonra yaşamımızı zindana çevirecek ve çocuklarımızın geleceğini karartacak olan bu yasalara susacak mıyız? Olanlara daha ne kadar seyirci kalacağız?

Bu yasalar sadece varolan kırıntı haklarımızı gaspetmiyor, aynı zamanda bizi ve gelecek neslimizi diri diri mezara gömüyor. Bizler bu düzeni yıkmaya mahkumuz. O halde bulunduğumuz tüm alanlarda harekete geçelim. Bu yasaları sahipleriyle birlikte tarihin çöplüğüne atmak için tek yürek tek yumruk olalım. Sadece bizim için değil, gelecek olan neslimize de karşı borcumuzdur bizim!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Sosyal güven(sizlik) ve genel sağlık(sızlık) sigortası tasarılarına karşı birleşik mücadeleye!

Sağlık haktır satılamaz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Emperyalist haydutlar İran'a saldırı hazırlığında!

İran halkıyla dayanışmayı yükseltelim!

Kısa süre önce bir Muş milletvekilinin mecliste soru önergesi vermesi üzerine, Nisan ayında Muş Havaalanı'nın sivil uçuşlara kapatılacağını öğrendik. Hava Kuvvetleri Komutanlığı emriyle alınan kararın gerekçesi, "tamirat". Ancak, askeri uçuşların devam edecek olması, "tamirat" gerekçesinin inandırıcı olmaktan uzak olduğunu gösteriyor. Bu durumda akla ilk gelen, Muş Havaalanı İran'a saldırı hazırlığı yapan Amerikan emperyalizmi ve İsrail'e mi tahsis ediliyor sorusu olmaktadır.

ABD ile batılı müttefiklerinin aylardan beri İran'ı tehdit edip, taciz ettikleri bilinmektedir. Bu tehditlerin gerekçesi, İran'ın birkaç yıl içinde nükleer silah üretebileceği tezine dayandırılıyor. Bu tehditlere boyun eğmeyen İran yönetimi ise, ABD ve AB'den emir almayacağını ve nükleer enerji kullanmanın hakkı olduğunu savunuyor. Bu arada İranlı yöneticiler de, nükleer enerjiyi silah üretmek için değil, barışçıl amaçlarla kullanacaklarını ifade ediyorlar.

İran'a saldırılmasını en çok isteyen ülke, kuşkusuz ki İsrail'dir. Ama bilinmektedir ki İsrail, Ortadoğu'da nükleer silah üreten tek ülkedir. 40 yıldan beri kitle imha silahları üretip stoklayan İsrail'de, 400-500 civarında nükleer başlıklı füze veya bomba olduğu tahmin edilmektedir. İsrail'in, tüm bölgemizi yokedebilecek düzeyde nükleer silah stokuna sahip olması, ABD ve batılı müttefikleri sayesinde mümkün olmuştur.

Kendileri nükleer silah depoları üzerinde oturan bu haydutlar, yanlarına Birleşmiş Milletler'i de alarak, İran'ı kuşatmaya alıyorlar. Oysa İran'ın niyeti nükleer silah üretmek olsa bile, ancak yıllar sonra bu amacına ulaşabilir. Buna karşın onlar, şimdiden İran'a nükleer silahlarla saldırabileceklerini ilan ediyorlar. Dahası, diğer komşumuz Irak'ta 100 binden fazla insanı katleden işgalci güçlerin, direnişin güçlü olduğu Felluce, Ramadi gibi kentlerde bu silahları kullandığı kanıtlanmıştı. Görgü tanıkları, gazeteciler ve doktorlar bu kentlerde, atılan bombalarla yanmış yüzlerce insan cesedine tanık olduklarını açıklamışlardı. Ayrıca sayısız hayvanın da bu bombalardan dolayı yanarak öldüğü, yine vahşi katliama şahit olanlar tarafından ifade edilmiştir.

Böylesi bir saldırı Filistin ve Irak'ın yanısıra, İran'ın da cehenneme çevrilmesi anlamına gelecek. Bu ise, bölgemiz Ortadoğu'nun baştan sona cehenneme çevrilmesi ile eş anlamlıdır.

İMF ve Amerika'nın emrinden çıkmayan Türkiye'deki egemenler, işte böylesi bir yangını ateşlemeye hazırlanan haydutlarla suç ortaklığı yapmaya hazırlanıyor. Geçen yılın son aylarında Amerika ve İsrail'den gelen yüksek rütbeli askerler ile NATO, CIA ve FBI şeflerinin sırayla Ankarayı ziyaret etmesi de, bu suç ortaklığının hazırlığını yapmak içindi.

Muş Havaalanı'nın sivil uçuşlara kapatılması yönünde alınan karar, patronlar sınıfı adına iş yapan devlet ve hükümet yöneticilerinin ABD-İsrail ikilisinden gelen direktiflere uyduğunu göstermektedir. Kapalı kapılar adından yapılan görüşmelerde ne tür pazarlıkların yapıldığı ve ABD'ye daha ne türden tavizlerin verildiğini halk bilmemektedir. Çünkü bu görüşmelerle ilgili kamuoyuna kayda değer bir açıklama yapılmamıştır. Buna rağmen kesin olan bir şey var, o da İran'a saldırı olursa, Türkiye topraklarının, saldırgan zorbalar tarafından üs olarak kullanılacağıdır. Muş Havaalanı için alınan kararı, bu yönde atılan ilk pratik adımdır.

Böylesine vahşi bir saldırıyı engellemek bölge ve dünya ilerici-devrimci güçlerinin olduğu kadar, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halkların da görevidir. Türkiyeli ilerici-devrimci güçlerle, işçi-emekçilerin sorumluluğu ise, diğerlerinden bir kat daha ağırdır. Zira sadece olası bir saldırıyı engellemek için değil, ama aynı zamanda Türkiye egemenlerinin bu suça ortak olmalarının önüne geçebilmek gibi bir sorumlulukla da karşı karşıyadır.

Sendikal örgütlenme hakkı için...

Has Alüminyum işçisi direniyor!

Pendik-Kartal-Maltepe İşçi Kurultayı çalışmalarıyla aynı zamanda sendikalaşma faaliyetine başlayan Has Alüminyum işçileri işten atma saldırısına karşı fabrika önünde direnişe geçtiler. 5 aydır yürüttükleri örgütlenme çalışmasının sonrasında 27 Ocak günü DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldular. Sendikal örgütlenme için gerekli olan %51 çoğunluğun çok daha üstünde bir çoğunlukla başvuru yaptılar.

Sendikal çalışmayı, bakanlığa yetki tespiti başvurusundan sonra öğrenen patron saldırıya geçti. Gözüne kestirdiği işçileri sürekli odasına çekerek psikolojik baskı altına almaya, sendikadan istifa ettirmeye zorladı ve işten atma tehdidiyle işçileri yıldırmaya çalıştı. Tüm bu çabaları sonuç vermeyince, fabrikanın güvenliğini taşerona devretti ve sendika üyesi 2 işçiyi işten attı. Has işçileri ise işe giriş-çıkışlarda ve vardiya değişimlerinde alkışlarla protesto ederek arkadaşlarını yalnız bırakmadıkları mesajını verdiler. Alkışlı protesto üç gün sürdü. Bu eylemi tüm vardiyalarda yapılan yemek boykotu takip etti. 5 işçinin daha işten atılmasıyla yemek boykotu 1 ve 3 Mart'ta büyük bir katılımla gerçekleşti. Bu eylemin etkisiyle patron 5 işçiyi işe geri alacağını ifade etti. Ancak işçiler "ya hepimiz, ya hiçbirimiz" diyerek bu teklifi reddettiler. Küfür ettiğini iddia ettikleri bir işçinin daha işten atılmasıyla işçiler direnişe başladılar.

İşçiler 8 Mart Çarşamba günü fabrika önünde çadırlarını kurarak beklemeye başladılar. Patron, sendikal örgütlülüğü boşa düşürmek, içerideki birliği bozmak ve direnişi kırmak için her türlü yöntemi denemeye devam edecektir. Büyük bir özveri ve çabayla sendikal çalışmayı bugüne taşıyan Has işçilerini, tüm bu saldırıları boşa düşürmek için, direnişi büyütmek ve sınıfın diğer bölüklerine maletmek gibi bir görev bekliyor. Çünkü bugün Has işçilerinin kazanımı, yarın Türkiye işçi sınıfının kazanımı olarak mücadele tarihine geçecektir.

Bizler kurultay çalışanları olarak, başta Pendik olmak üzere tüm bölge işçilerini Has işçilerinin onurlu direnişine sahip çıkmaya, sınıf kardeşleriyle omuz omuza olmaya çağırıyoruz.

Kurultay'dan gözlemler...

5 Şubat günü Pendik'te nasırlı eller kenetlendi!

5 Şubat Pazar günü yapılacak kurultayla ilgili Kurultay Hazırlık Komitesi üyeleri önceden bana haber vermişlerdi, kimse gelmeyecek diye umutsuz bir şekilde kurultaya gittim. Atatürk Kültür Merkezi'nin yerini tam olarak bilmiyordum, karşıdan gelen bir vatandaşa sordum "kültür merkezi nerede" diye, 100 metre ileride solda, git kalabalığı görürsün dedi.

Kalabalık kelimesini duyar duymaz heyecanlandım. Ve kalabalığı görünce heyecanım artmaya başladı. Yumruklarımı sıkarak, dişlerimi gıcırdatarak avazım çıktığı kadar bağırıp slogan atmak geliyordu içimden. Böyle bir zamanda kimsenin ağzını bıçak açmazken, sözüm ona sendikacı diye onun bunun yalakalığını yaparak ayakta durmaya çalışanlar nerelerde? Emekçilere dönük saldırıların, sürgünlerin, sıkıntıların ardı arkası kesilmezken nerede bu sendikacılar, nerede bu konfederasyonlar? Gelipte yoktan vareden Pendik-Kartal-Maltepe işçilerini görsünler ve ders alsınlar.

Kurultay başlamadan önce heyecanlıyım, içim içime sığmıyor, sigara üstüne sigara içerek heyecanımı bastırmaya çalışıyordum. Tanımadığım birkaç genç arkadaşla sohbet ettim. Hani derler ya, "bir dokun, bin ah işit" aynen öyle oldu. Hepsi hırslı, hepsi rahatsız çalışma koşullarından yana. Almış oldukları ücretin yetersizliğinden şikayetçiler. "Bir an önce sendikalı olsak da kurtulsak" diyorlar. Ben onlara sendikalı olduğumu söyledim ama yalnız sendikalı olmak yetmiyor. Önemli olan onun bunun yalakalığını yaparak sendikacılık yapanları harekete geçirmek. Sendikalı olduğumuz halde bizlere yönelik saldırıların da arkası gelmiyor. Bizlerin sorunlarına çözüm bulmak için çaba harcanmıyor. Şimdi sendikacılar kulakları sağır, gözleri kör, ağızları lal olmuş konuşmuyorlar. Onlar sustukça saldırılar büyüyor, onlar sustukça sorunlar çoğalıyor. Ama sendikasız işçilere baktığımız zaman, bizim durumumuz çok iyi olmasa da, en azında toplusözleşmeler döneminde pazarlıklara giriyor ve belli haklar kazanabiliyoruz. İşçilerin en doğal hakkı olan bazı kazanımlardan yararlanabiliyoruz. Oysa bu kazanımlara bütün işçilerin sahip olma hakkı vardır. Yeter ki kararlı olun, inançlı olun, umudunuzu yitirmeyin, çoğalmak için bir şeyler yapın. 5 Şubat'ı bir düşünün, 250 kişiyle kurultay yaptık. Bu 250 kişi bir dahaki kurultaya birer kişi getirsek 500 kişiyle geleceğiz ve diyeceğiz ki, salonlardan alanlara, alanlarda haykıracağız, o uyuyan sendikacıları uyandıracağız, uyanmayanları sandığa ilk seçimde gömeceğiz. Görevini yapanları, işçi sınıfının haklarını koruyup onlar için bir şeyler yapmaya çalışan sendikacıları destekleyeceğiz, sonuna kadar yanlarında olacağımızı söylüyoruz.

Pendik'te 5 Şubat günü umudu gördüm, kararlılığı gördüm ama heyecanı görmedim, coşkuyu görmedim. Coşku olmalı, alkış olmalı, slogan olmalı, zılgıtlar olmalı ki, umutsuzlar umutlanmalı, öncüler cesaretlenmeli. Arkalarındaki gücü görmeliler ki, daha iyi şeyler yapmalılar.

Şöyle bir düşünün, kürsüye konuşmacı olarak çıkıyorsun, karşında 500 kişi sloganlarla seni kürsüye çıkarıyorlar. Konuşmanın başında, aralarında ve sonunda sloganlar, zılgıtlar ve o nasırlı elleri parçalanırcasına alkışlıyorlar seni. Sana inanmışlar, sana güvenmişler, seni öncü seçtiklerine pişman olmamışlar. O alkışlar, sloganlar, zılgıtlar

seni daha iyi şeyler yapmaya yönlendirecektir. Onlara layık olmak için daha çok çaba harcayacaksın. Sana güvenenlerin, sana inanların yaşama koşullarını daha da iyi bir duruma getirmek için çaba harcayacaksın.

Benim çalışan bütün emekçilerden bir isteğim var; kendinize sendikacı, kendinize öncü seçtiğiniz zaman kesinlikle diline, dinine, ırkına, mezhebine bakmayın. Din, dil, ırk ayrımıyla yapılan tercihlerin sonucu, bugün sendikaların geldiği durumdur.

Senin evine götürdüğün iki ekmeği kim üçe çıkarırsa onu destekle. İşçi sınıfına ayrımcılık yakışmaz. Bizim kavgamız ekmek kavgasıdır. Dinle, ırkla uğraşmanın işçi sınıfını parçalamak ve kavgamıza zarar vermekten başka işe yaramadığını unutmamak gerek.

Gün güçleri birleştirme günüdür. Gün kenetlenme günüdür. Güçler birleşirse, senin sırtından kârına kâr katanların, kendileri ve çocuklarına senin hayal bile edemediğin şatafatlı yaşantıyı sağlayanların uykuları kaçacak, ülkemizi beceriksiz siyasetçilerden kurtaracak, İMF kapılarında dilenmeyeceğiz. Katil ABD ve işbirlikçilerinden hesap soracağız. ABD'nin Ortadoğu hayallerini yıkacağız, döktüğü kanda boğacağız. Sermeyenin çıkarları için yapılan savaşlara hayır diyeceğiz. Üreten biz, yöneten de biz olacağız. Ülkemizi seviyoruz, yapılan bütün haksızlıklara direniyoruz. Ve diyorum Anadolu Yakası İşçi Bülteni çalışanlarını ve tüm emekçileri saygıyla selamlıyorum. Ve diyorum ki, gelecek ve özgürlük sizin nasırlı ellerinizle gelecek!

Yaşasın sınıf dayanışması!
Direne direne kazancağız!
İşçiler birleşin, iktidara yerleşin!

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nden bir işyeri baştemsilcisi

Güvencesiz çalışmaya karşı örgütlü mücadeleye!

Türkiye'deki güvencesiz işçiler içerisinde yeni bir kaynaşma var. Güvencesiz işçiler birbirinden kısmen bağımsız bir biçimde çeşitli mücadele deneyimleri yaşıyorlar. Bu mücadelelere katılan ve birileri ile temas içinde olan aktivistler güvencesiz işçilerin tek tek mücadelelerini ortak bir potada kaynaştırmanın yollarını arıyorlar. Mücadele halindeki ve mücadele etmek isteyen güvencesiz işçileri biraraya getirmek, güvencesiz işçiler için ortak mücadele hedefleri oluşturmak, güvencesiz işçilerin sorunlarını toplumun genel bir sorunu olarak tanımlamak ve bu çabayı güvencesiz işçilerin bölgesel ve ulusal düzeydeki hak ve özgürlük mücadelesiyle bütünleştirmek için Türkiye'de şimdi daha iyi bir temel var. Özetle Türkiye'deki ücretle geçinen nüfusun %65'i güvencesiz işçilerden oluşmakta, sanayi ve hizmet üretimi esas olarak güvencesiz işçiler tarafından yürütülmektedir.

Türkiye ihracatının temel sektörlerinden biri olan tekstil sanayinin %90'ı fason üretim yapan şirketlerden oluşmaktadır. Bu şirketlerde çalışan işçilerin %80'i kayıt dışı çalışmaktadır.

Geleneksel olarak sendikal merkezlerden yalnızca DİSK'te çeşitli zamanlarda güvencesiz çalışma koşullarına karşı bir mücadele ve örgütlenme stratejisinin geliştirilmesi tartışılmış, bazı programlar oluşturulmuş ancak bu programlar etkili sendikaların uygulamaya katılmaması nedeni ile gerçekleştirilememiştir.

İşçi kurultayında konuşan işçilerin ortaya koyduğu sorunlar kitlesel sendikacılık, sendikaların bugünkü durumu, çalışma süreleri, ücretler, sigorta, iş güvenliği, iş güvencesi, ayrımcılık, sendikalaşma hakkı, mücadele hakkı olarak zihinlerde ve hafızalarda kalacak bir düzeyde olması etkinleştirilmelidir. Güvencesiz işçilerin bu sorunlarına karşı öncelikle bu işçiler arasında bir duyarlılık yaratma çalışmasının yürütülmesi ve nihayet bu kurultayda güvencesiz işçiliğe karşı mücadeleyi süreklileştirecek bir mücadele platformunun genel çerçevesinin üretilmesi gerektiği kanaatindeyim.

Bu duygu ve düşüncelerimle şimdiden saygılarımı sunarım.

DİSK Genel İş Sendika 1 No'lu Şube'den bir işyeri baştemsilcisi

İşçi sınıfının zaferi kaçınılmazdır!

Pendik-Kartal-Maltepe İşçi Kurultayı, umutsuzluğa düşen sınıf hareketinin tekrar hayata geçeceği, işçi sınıfı zaferinin hiç de imkansız olmadığını göstermesi bakımından büyük bir başarıdır. Ama bu başarı sınıfın kendi içindeki zaaflarını görmemizi engellememelidir. Bizce bugünkü işçi sınıfı hareketinin en büyük sorunu, bilinçlenme düzeyindeki çalışmaların eksikliğidir. Son çare olarak görülen sığınmacı, ürkek kalabalıkların "ne yapalım ekmek parası" türünden bahanelerle çil yavrusu gibi dağılacağı yapay birlikteliklerin, ilişkilerin yerine; sınıf dayanışmasına öncelik veren, bilinç düzeyi yüksek, örgütlü ve herşeye sahip olma iradesi gösterebilen yürekli emekçilerin mücadelesi ancak sonuç getirir inancındayız.

Şu iki tercih arasından birinde mutlaka netleşmeliyiz:

1- Günlük iaşesi için çabuk kalabalıklaşan ve aynı hızla tekrar dağılan yığınlarla mı hedefe yürünecek?

2- Yoksa bilinç düzeyi yüksek, sınıf şuuruna sahip, örgütlü ama sayısal önemi olmayan emekçilerle mi?

Şunu söylemek istiyoruz; kurultaydaki katılımcıların kültürel birikimi, örgütlenme tecrübesi ve mutlak herhangi bir sendikada mücadele edebilme imkanına sahip olmaları gerekmektedir. Bu açıdan "Sendikalar ve sendikal örgütlenme" konulu tebliğin sunulmaması kurultay adına büyük bir eksiklik olarak değerlendirilmelidir.

Bir de umutların taze tutulması adına; egemen emperyalist ideolojinin hayatımızı bütün yönleriyle sarıp sarmaladığı, kendisinden başka hiçbir siyasal düşüncenin yaşayamayacağı propagandasının had safhaya vardığı günümüzde, bunun aslında hiç de öyle olmadığı vurgulanmalıdır. Latin Amerika ülkelerindeki siyasal ve toplumsal gelişmelerin gösterdiği gibi, emperyalizmin son aşamaya geldiğinin, kağıttan kaplan görüntüsünün yırtılıp atılacağı, bu kurultayda işçi emekçi kitlelere mutlaka anlatılmalıdır.

Köy Hizmetleri'nden bir işçi

Gücümüz birliğimizden gelir!

Pendik-Kartal-Maltepe İşçi Kurultayı yapıldı. Kurultayda yoğun işçi katılımı, bu kurultayın ve bunun gibi etkinliklerin ne kadar ihtiyaç olduğunu gösterdi. Fabrikalarda zor şartlarda baskı altında çalışan işçiler yalnız olmadıklarını, işçinin işçiden başka dostu olmadığını gördüler. İşçilerin kendilerini özgürce ifade edeceği ve çözüm önereceği bir kürsü kuruldu. Bu kürsüye ilgi beklenenden fazla oldu ve süre yetmedi. Bu da gösteriyor ki işçiler kendi ve diğer sınıf kardeşlerinin sorunlarını dert ediyor ve nasıl çözülür duyarlılığını taşıyorlar. Bizler sesimizi her alanda yükseltmeliyiz ve birleştirmeliyiz. Konuşan işçiler, bir taraftan sorunlarını anlatırken, diğer yandan çalıştıkları yerdeki örgütsüzlüğü vurguladılar. Öneriler ve çözüm yolları sundular. Toplanan kurultayın asıl amacı yaşanan tüm bu ortak sorunları çözebilme iradesini ortaya koymak ve sunulan önerileri hayata geçirmektir. Bunun yolu ise sadece orada konuşmaktan ve "kurultayı gerçekleştirdik, bitti" mantığıyla davranmaktan değil, onu ilerletmek ve kararları uygulamaktan geçer. Bunun için sınıfın ihtiyacı olan örgütlenmeyi hedef almalıyız.

Kurultay sonrası yapılan toplantılarda alınan kararların planlanmasına katılmalı, katkı sunmalıyız. Bölgemizde ortak bir mücadele ağı kurmalıyız.

Gücümüz birliğimizden gelir!

Alkom'dan bir işçi

Gün, işçilerin birliğini yaratma günüdür!

İşçi arkadaşlar merhaba;

Ben bir metal işçisiyim. Ama şunu iyi biliyorum ki, hangi iş kolunda olursak olalım hepimizin ortak kaderi sömürülüyor olmamızdır. Evet sömürü bizlerin ortak kaderidir. Ama bizleri yaşam karşısında ortak kılan sadece sömürü de değildir. Üretim alanları da bizleri ortak kılan bir alandır. Onun içindir ki, sömürüsüz bir dünya düşü de, bunun kavgası da bizlerin omzundaki ortak sorumluluktur. Günümüzde ne yazık ki bu sorumluluktan ve bilinçten yoksunuz. Bu uğurda atılan adımlar ise maalesef çok az bir işçi kesimiyle buluşuyor. Yağma ve talanın artık yasallaştırılmış dönemine tanık oluyoruz. Sömürünün, işten çıkarılmaların, adaletsizliğin yasa-kural vb. tanımadan uygulandığı bir süreçteyiz. Tüm bunlardan sorumlu olan kim, bunu hiç düşündük mü acaba?

Güvensizlik ve korku bunalımındayız adeta. Kendi geleceğimizin, kendi yaşamımızın daha iyi olması içi iki laf etmekten aciziz. Ama yine de o güzel yarınlara kavuşacağımıza inanıyorum. Umudum gün geçtikçe büyüyor. Beni inançlı ve böylesine umutlu kılan ise bu yazıyı yazmaya sevkeden olay 5 Şubat günü gerçekleşen İşçi Kurultayı oldu. Bu kurultayı anlamlı ve başarılı kılan da işçilerin kurultay süresince söz sahibi olmalarıydı. Kurultayda konuşan aydınlar yoktu mesela. (Aydınlar olmasın anlamında söylemiyorum). Aydınlar olunca onlar konuşur, işçilerin çoğu uyuklar. Ama gerçekten de böyledir.

Kurultayda konuşan işçilerdi. Sorunlarını anlatan, çözüm önerileri sunan işçilerdi. Aslında alışılagelenin dışındaydı. Söz hakkı ne bizleri kandıran düzen politikacılarındaydı, ne bizleri patronlara pazarlayan sendika ağalarındaydı, ne de bizlerin sözde dostları olan döneklerdeydi. Çünkü alışılageleni böyledir. Orada inisiyatif işçilerindi. Ne inanç ayrımı vardı, ne ırk, ne de cinsiyet. Bizleri yıllarca din, dil, ırk, cinsiyet dayatmalarıyla bölmemişler midir? Bölmüşlerdir. Ama o gün orada mevcut sömürü, baskı, zorbalık, talan dolu sistemin tüm kokuşmuş dayatmaları bir kenara atılmıştı. Orada işçiler olarak biz bizeydik. Birlik olmanın, dayanışmanın ne ifade ettiği orada

anlatılıyordu. Ve her seferinde bilincimizdeki tohum daha da kökleniyor, daha da büyüyordu. Biz işçileri sürü sananlara diyeceğim tek şey bırakın onlar öyle sansınlar.

Kurultay günü çok güzel bir sinevizyon vardı. Sinevizyonda beni en çok etkiyen şey 15-16 Haziran olaylarıydı. O sahne defalarca gözlerimin önüne geldi. İşçiler yürüyor adeta sel gibi. Önlerinde yüzlerce asker-polis barikatı. Ve tek vuruşta yarıp akıyor işçi seli o barikatlardan. Ve belki de birçok arkadaş tıpkı benim gibi gıpta ederek bakmıştır o sahneye. İnsan çok iyi anlıyor ne istediğini bilen bir işçi sınıfını hiçbir kuvvetin durduramayacağını. Tabii ki insan şunu da kendine sormadan edemiyor. İşte bu güçten korktukları için mi bizleri bölüp, parçalamaya çalışıyorlar?

İşçi arkadaşları o gün İşçi Kurultayı'nda yapılan konuşmaları çok samimi ve yürekten gelen sesler olarak dinledim. Bizler o seslere kulak verip kendimize, sınıfımıza güvenirsek, gücümüzü görebilirsek o asalakların bir kaşık suda dahi boğulacağını anlarız. Yeter ki biz işçiler artık susmayalım. Artık her acıya kader deyip geçmeyelim. Bizim geleceğimiz üzerine pazarlıklar yapılmasına seyirci kalmayalım. Artık bizler kendimizi hiçbir şey olarak görmeyelim. Kurultaydaki mücadele çağrısını bu yazı vesilesiyle ben de sizlere ulaştırıyorum. Baskıya, sömürüye, talana, açlığa karşı mücadeleye. Gün işçilerin birliğini yaratma günüdür.

Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Kurtköy'den bir metal işçisi

Sendikal örgütlenme mücadelesine karşı işten atma saldırısı...

Has Alüminyum İşçisi direniyor!

Has Alüminyum İşçileriyle dayanışmayı yükseltelim!

İşçi Bülteni Özel Sayı: 43 * Fiyatı: 25 YKR * Mart 2006 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ*
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 * Baskı: Özdemir Mat / İST